

Llibre 1: L'anomenat/Sense retorn

Capítol 1: Aquí comença tot

El perill s'hi acosta.

Vaig mirar com les onades del mar acariciaven les roques de la costa al Parc Natural del Llevant anant alhora que la dansa de les fulles dels arbres.

Vaig tancar els ulls i vaig sospirar sabent que aquest seria l'últim dia de tranquil·litat que tindria abans de ficar-me en un lloc on les probabilitats de ser assassinades eren molt elevades.

Maleïdes les Proves del Dia de Reclutament. Vaig tensar la mandíbula en recordar els nois i noies assassinats a mans dels fills de terroristes al camp de batalla només per diversió.

Aquell dia hi ha més morts que en cap altre. Milers de morts per ser més precisos. És veritat que també et poden matar durant el combat amb armes quan practiques l'art del combat. Tot i això, el primer dia sempre era el més tràgic. I tot per la set de sang dels fills dels terroristes més sanguinaris del país. Per això, vaig prometre als nostres aliats de la Revolució venjar els seus éssers estimats caiguts i els altres. Així, els familiars de les víctimes podrien descansar en pau i no patir més. I per complir-la he de sobreviure costi el que costi. Morir no és una opció.

Imoro tota la futura generació de la Revolució i els meus amics en patiran les conseqüències i tota esperança es perdrà. Sóc l'única capaç de destruir Cornelius O'Donnell, el president de Govern. No hi ha marge per fallar.

- Puc olorar el teu mal humor des de molt lluny, Alosa- va dir una veu masculina burlata que vaig reconèixer immediatament i que només fent-me somriure em va fer tornar a la realitat.

Així era el meu pare Cailean qui en girar-me vaig veure que portava la roba de General de la Revolució i del Clan Astran. Tenia un cos corpulent de metre vuitanta-tres que cada vegada anava perdent músculs a base d'entrenar a causa de la seva edat la qual encara no havia afectat els cabells negres. Era un General respectat i estimat per les seves gestes perquè si estaves ficat en un problema ell acudia amb els seus millors guerrers a ajudar-te sense importar-li la classe social a què pertanyies. Sempre apareixia. També, podia fer riure a tots i portava força sovint un somriure a la cara. En canvi, amb els seus enemics no podia dir-se ho mateix. Els seus ulls café els imposaven per la crueltat que hi veien i com era de desprietat amb tota aquesta escòria que oncle de posar-se al mig entre ell i el seu objectiu. *Com si poguessin parar-ho.* Hi ha, que ignorants eren. Tots els clans saben com n'és de car el seu exèrcit quan t'entrometis entre un Astran i el seu objectiu ben fixat.

- Això és perquè tinc ganes de donar-los una lliçó a aquesta escòria- li vaig dir divertida.

- Semblas una guerrera que està en zel per combatre'm va dir amb un somriure burleta.

- M'agrada molt lluitar pel que crec que és just per a tothom- vaig fer una pausa- Encara que hauria d'equilibrar aquesta set fomentada per males emocions. Una bona líder s'ha de controlar.

Ell va somriure amb orgull.

- Mai canviïs aquest parer, Alosa- va fer una pausa- Per això, seràs una bona successora- va dir amb saviesa- Tens el cor d'una autèntica guerrera i saps que és una cosa que persones com jo no podem presumir de tenir-ho.

Vaig obrir molt els ulls en recordar-me d'aquell dia que em va dir això. En aquell moment era petita i sempre vaig creure que el meu pare tindria aquest esperit.

Vaig voler ser com ell. Doncs vaig donar per fet que no en mancava fins aquell dia. Tot i això, això no treu el fet que ell és el meu exemple a seguir.

- Jo no tinc aquest esperit de guerrera, Alosa- em va dir el meu pare més jove mentre estava agenollat davant meu i amb les seves mans a les espatlles.

- Si que ho tens, papi- li va respondre el meu jo de vuit anys convençuda- Ho he vist.

Al meu pare li va sortir un petit somriure que va desaparèixer en poc temps.

- *Que sigui molt bon lluitador no vol dir que ho tingui- va negar amb el cap- No és una cosa que es pugui aconseguir, estimada filla- va negar amb el cap- T'ha de sortir d'aquí dins- assenyalo el meu cor.*

Vaig posar cara confusa.

- *No ho entenc.*

- *Arribarà algun dia que ho faràs- em va dir compassiu- Sé que trobaràs la resposta la teva sola, la meva petita i valenta fera.*

I va tenir raó. Ara ho sabia.

Aleshores, el meu antecessor va portar la mà a l'empunyadura de la seva espasa i la va desembeinar posant-se en posició d'atac.

- A veure si estàs molt preparada per a la lluita- va dir amb un somriure divertit que em va contagiar a mi.

- Sempre ho estic.

Sentia com m'embargava l'emoció que sempre habitava en mi a l'hora de lluitar quan em vaig llançar contra el pare. El va aturar amb facilitat. Vaig tornar a dirigir un altre cop, aquesta vegada més fort, fent que li sigui difícil parar i retrocedeix perdent una mica l'equilibri.

- Crec que estàs perdent facultats, vell- me'n vaig burlar amistosament.

Va somriure amb malícia.

- Oh, t'assabentaràs per haver dit això.

Vaig rebre una estocada, que prediu, i ho vaig esquivar sense fer servir la meua espasa. Ell va grunyar molest provocant que em sortís un riure que no vaig poder contenir.

- Hauràs de fer-ho millor!- vaig exclamar extasiada amb un somriure de suficiència enganxat a la cara.

Vaig atacar amb molta més velocitat que abans. Després la vaig dirigir cap a un costat que ell gairebé no l'atura i em va observar sorprès. Amb el cor cada cop més accelerat, el vaig obligar a retrocedir i vaig girar amb Katana darrere meu alhora que anava directa cap a ell. El meu pare va retenir a temps el cop. De seguida, va fer voltes enrere i jo ho vaig seguir contemplant amb admiració els girs impressionants que ell encara es permetia fer. L'adrenalina em seguia embargant tot el cos per l'anticipació. Duia l'avantatge i ell ho sabia. Només calia contemplar que ara descarregava la càrrega feixuga i, de sobte, la posició defensiva que havia exercitat durant la nostra lluita es va convertir en una d'atac, que cada cop més em costava retenir.

Deixeu anar la vostra! va cridar eufòrica la meua veu interior en contemplar que devia fer el mateix que ell.

Vaig prémer la meua mandíbula per concentrar-me millor i vaig realitzar una lateral que el va colpejar a la cara gairebé desequilibrant-ho. Vaig tornar a estar en la mateixa postura a una velocitat impossible que si no s'hagués agenollat i

dirigit la seva espasa cap avall de mala manera podria haver-li fregat amb la punta de la meua un costat del seu estómac. El meu pare va obrir els ulls com a plats en adonar-se de com és a prop va estar. Vaig aprofitar la seva distracció per poder desarmar-lo amb un xoc fort contra la seva que va tocar a terra immediatament. Després vaig observar amb atenció el meu pare sabent que desitjava agafar-la per continuar barallant, però abans que ho fes li vaig dir:

- No ho facis, papa- li vaig advertir amb serietat- La velocitat em dóna l'avantatge.

El meu pare va retirar la mà lluny de la seva espasa i va aixecar les mans en senyal de rendició.

- Molt bé, la teua ganes- em va somriure amb orgull i jo li vaig tornar amb gust- T'has tornat molt més fort que abans.

- Sóc conscient d'això- li vaig estendre una mà per ajudar-lo a aixecar-se i ell la va prendre- Abans trigava més a treure't la teua espasa ara només treure la meua càrrega pesada podria derrotar-te amb més facilitat.

- Però, vas decidir no treure-la fins que et fos més difícil aturar els meus cops perquè la baralla durarà més temps- vaig assentir amb el cap- Suposo que he de donar-te les gràcies per no deixar-me mal parat- amb ell ja aixecat de terra va posar la mà sobre la meua espatlla amb un somriure més ample.

Vaig arronsar les meves espatlles restant importància.

- Només volia passar més estona entrenant amb tu per última vegada abans de marxar de casa.

El meu pare em va dedicar un somriure tendre i em va embolicar als braços emocionat per les meves paraules

- Tot i així gràcies, Alosa.

Com a resposta, vaig prémer el seu cos amb força esperant que amb això s'adonés de com em feia de felicitat sentir aquestes paraules.

- Hauríem de marxar per tornar a casa, el teu germà gran i la teva mare deuen haver arribat pel teu sopar de comiat- em va deixar anar per recollir la seva espasa de terra i enfundar-la mentre jo ho seguia.

- Si deuen ser les sis i mitja passades de la tarda- li vaig dir estranyada.

- Ja coneixes la teva mare i la Grey, sempre volen fer les coses en gran- va dir ell posant els ulls en blanc.

Em va sortir un riure curt en imaginar com estarien les coses en arribar a casa.

- Espero que no hi hagi desacords com si els hi va haver en tota la resta.

Ell va assentir amb el cap amb exageració.

- Tant de bo que t'escoltin, estimada filla.

A continuació, s'hi va instal·lar un agradable i còmode silenci entre tots dos mentre caminàvem cap al cotxe que estava a l'entrada del Parc Natural de Llevant. En girar el cap a la direcció on es trobava el mar vaig distingir des de

lluny com unes onades van impactar ferotgement contra les roques que van romandre impertorbables davant seu.

Quan érem dins del cotxe a mig camí cap a casa, de sobte, va començar a sonar una trucada de la pantalla del cotxe i vaig veure que era de l'oficial Storm de la Base de la Revolució. El meu pare i jo ens mirem sabent que no serien bones notícies.

- Si?- va preguntar amb serietat el meu pare mentre observava la carretera.

- GeneralAstra, tenim informació d'alt secret que us pot interessar- va respondre l'oficial Storm.

- No pot esperar fins demà? Els vam prometre a la meva dona ia la Grey que hi seríem per ajudar-los amb el sopar de comiat d'Alosa.

- Ho sento general, però es requereix la seva visita immediatament- va sospirar amb pesadesa donant-me un mal pressentiment sobre això- El comandant Costa diu que té a veure amb un dels reclutes de l'Escola de Prime més importants de la llista.

Vaig dirigir la meva mirada amb brusquedat cap a la pantalla del cotxe. *Déu, no em diguis que se'n tracta.* El meu cos es va posar en alerta i vaig intentar calmar la respiració que se'm va tornar accelerada. *Si us plau, digues-me que no és ell. És impossible i ho saps,* va dir una veu dins meu per apaivagar el meu malestar.

- Bé, anem cap allà- va dir ell alhora que em contemplava amb preocupació.

La trucada es va tallar i ningú no va parlar durant el que van ser més de cinc minuts fins que el meu pare va trencar el silenci tens.

- Sé en qui estàs pensat, Alosa i...- ho vaig interrompre quan el vaig fulminar amb els ulls.

- Saps per què no és ell? A ell mai no li ha interessat liderar un claudicat furiosa sentint com les meves venes s'encenien.

- Però, has de fer-te a la idea que potser és l'hereu del seu clan- va dir intentant que entrara en raó- Les coses canvien, Alosa, i cal adaptar-s'hi per impedir que els obstacles ens impidan aconseguir el que vulguem.

Em vaig girar per analitzar-ho amb les celles arrufades i vaig trobar una cosa que no m'agrada res. *Sau que és ell.* Els meus ulls es van engrandir en comprendre allò, però això va donar pas a la ira. *Ho va saber i no m'ho va advertir.*

- M'ho has amagat?!- vaig cridar indignada amb els ulls cridaners dirigits cap a ell- Com t'atreveixes a no dir-me una cosa així! Saps que no em vull trobar una altra vegada amb ell!

El meu pare ara sí que va mostrar la seva cara de culpabilitat. Quin sentit té seguir amagant una cosa que s'ha descobert?

- Ho sento, vaig pensar a dir-ho a la teva mare, a la Grey ia tu durant el sopar- va dir penedit.

- Fotre, papam- vaig encarar cap a ell- Tens idea que la missió s'ha complicat encara més del que ja estava?- em vaig posar les mans al cap.

- Devia ser classificat doncs no teníem i ara tampoc no tenim tota la informació sobre ell.

- Almenys digues-me que Cornelius O'Donnell no sap el passat que tinc amb ell- li vaig dir apartant-ne els ulls com si cremarà per asserenar-me.

Estava que treia fum i no volia cridar al meu pare. Això no estava bé.

- No ho sabem- va dir gairebé en un murmur.

- Això no tranquil·litza en absolut.

- Ho sé, filla, i potser no t'agradi, però és el que hi ha.

Ara era jo qui m'averkonyia de les meves accions.

- Sento haver-te alçat la veu, papà- li vaig dir amb sinceritat sabent que això em molestaria durant una bona estona- No ho hauria d'haver fet. Hi ha límits que no es deuen passar i jo he fet exactament això.

El meu pare va somriure amb tristesa.

- Jo també sento no haver-ho dit abans, Alosa- va sospirar- Sé com t'afecta emocionalment això i vaig voler no explicar-t'ho fins que tinguéssim tota la informació sobre perquè ell va decidir anar a l'Escola de Prime.

Vaig girar el cap en la seva direcció i vaig posar la meua mà amb suavitat sobre la seva que la tenia posada al manillar del cotxe.

- Promet-me que la propera vegada ho faràs sense importar que.

Ell va dirigir la seva mà que estava al volant fins a la meva mà posada sobre la seva altra i la va prémer.

- Ho prometo.

Vaig sospirar aclaparada notant un malestar amarg a l'estómac en pensar l'últim dia que el vaig veure. Vaig tancar els ulls per evitar l'onada de records que anhelaven envair la meva ment sense el meu consentiment i vaig prémer les dents per l'esforç que em suposava arribar-hi. Quan imagini una mà gegant els vaig apartar amb ella de forma brusca i aquests flashbacks van caure al meu subconscient abans que poguessin sortir a la llum. Després, els vaig tornar a obrir i vaig exhalar profundament d'alleujament per haver-los aturat i estalviar-me més dolor.

Junta té raó. He de lluitar pels meus sense importar qui o què està enmig del nostre objectiu.

Capítol 2: Escena de comiat

Després d'anar a la Base, el meu pare i jo arribem amb el nostre cotxe a casa la qual es troba als afores de la Comarca del Pla. Era una mansió blanca a l'estil anglès amb columnes cilíndriques a cada costat de la porta principal i al davant hi havia una rotonda que s'havia dissenyat amb el propòsit que els cotxes circularan millor. Hi havia dues finestres a la part baixa i després tres més a la part de dalt amb un balcó cadascuna i unes escales que les connectaven entre si per portar-nos al balcó de la part del mig on hi havia la sala d'estar, el menjador i la cuina que s'utilitzaven per als dies en què no teníem visites. A més de tenir també unes finestres a la part del darrere amb una sortida al balcó als dormitoris que arribava a la terrassa al mig, on hi havia unes quantes taules escampades per ella, i que seguia fins al corral interminable de la casa dels Astran. Hi havia un camp d'herba i unes cadires amb una taula a prop de les escales.

Els estranyaré molt a tots.

Vaig pensar en mirar-los parlar animadament entre ells, sobretot Grey i les seves burrieries. Em tractava com si fos la seva germana petita encara que de sang mai no ho hagi estat. Grey va ser adoptat, potser sigui igual al meu pare i la meua mare en certs aspectes, però el seu aspecte físic era el que més el delatava, excepte

la seva altura que és de metre vuitanta-vuit. Tenia els cabells castanys foscos i els ulls blaus com els d'un oceà, mentre que el cos era musculós gràcies als entrenaments que el seu batalló feia cada dia per mantenir-se bé en forma. Tot i això, és part de la família i sincerament no la canviaria per res del món.

Grey, no crec que siguis conscient de fins a quin punt em faràs falta.

Vaig somriure amb tristesa. Sempre ha estat un gran suport en els moments bons i dolents. Ell no m'ha decebut mai. És un dels pocs que veuen més enllà del que aparento a part dels meus amics i els nostres pares. Els altres es dediquen a jutjar-me o no veien una part del que sóc. A més, sap què ha de dir quan alguna cosa es torça o per millorar l'ànim de les persones. De fet, quan jo o un dels seus amics passa per un mal tràngol ell era allà per consolar-nos i fer abraçades reconfortants. Per tot això, fa difícil continuar estant enfadada amb ell durant més de dos dies. Perquè com pots seguir molest amb algú tan encantador com Grey? A mi, em costa sempre arribar fins al tercer dia ja que odi que estiguem barallats per molt de temps. Vaig intentar arribar a més de tres dies una vegada, però, em vaig adonar que no servia de res. Tots dos necessitem estar molt units per ajudar-nos mútuament quan sigui

agraïda que estava per tot: per acceptar com sóc, per ser molt bon pare, per ser-hi quan més ho necessitava

i transmetent en ells el molt que em tirarà de menys.

Capítol 3: Retrobament inevitable

als seus enemics els massacrava com a gossos i només els més valents i experimentats en batalla s'atrevien a posar-se en el seu camí el qual el meu pare si volia anar cap a un lloc ho aconseguia malgrat com era de difícil arribar a la meta.